

Elfentraan

Colofon:

Eerste druk 2013

© Tom Sondaar 2013

© Illustratie en kaftontwerp: Tom Sondaar

ISBN 9789402157581

NUR 284

Uitgeverij Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

All rights reserved.

Strijd om de Aarde
Boek 3

Elfentraan

Tom Sondaar

Uitgeverij Brave New Books

Aarde

1

Het was Aiden die de stilte verbrak.

‘Weet je het zeker?’

‘Zo goed als honderd procent. Ik wist het niet maar nu ik er over nadenk weet ik zeker dat Nick de twee voorwerpen heeft.’

‘Dan zijn de problemen groter dan we dachten,’ zei Encen. ‘Kun je er iets meer over vertellen, heb jij de voorwerpen gezien?’

‘Ja ik heb ze gezien maar wat het voorstelt weet ik niet. Nick en ik waren op bezoek bij een man die we in verband brachten met vreemde wezens op Aarde. Die man liet ons de twee voorwerpen zien. Hij zelf wist ook niet wat het was. Hij noemde het de Heilige Graal.’

‘De Heilige Graal?’

‘Ja, dat is een Aardse legende. Sinds de middeleeuwen geloven sommigen in het bestaan van de Heilige Graal. Een voorwerp dat beschermd werd door een grote ridderorde, de Tempeliers.’

‘De Tempeliers, daar heb ik wel eens over gehoord.’

‘Sinds de middeleeuwen zoekt men naar deze Graal maar die is nooit gevonden, nou ja, tot kort geleden dan. De man waar we

op bezoek waren behoorde tot een genootschap die de Graal heeft gevonden. Dat beweerde hij tenminste. Uit een geheime bergplaats haalde hij een kistje te voorschijn. Uit het kistje kwamen twee voorwerpen waarvan hij beweerde dat het de Heilige Graal was. Maar ik geloofde hem niet. Ten eerste geloof ik niet dat de Heilige Graal bestaat en als dat wel zou zijn dan vond ik het maar rare voorwerpen.’

‘Kun je de voorwerpen beschrijven?’

‘Ja. Het ene leek op een boekje maar er bleek nergens uit of het ook open kon.’

‘Het dodenboek! En het andere voorwerp?’ vroeg Encen nieuwsgierig.

‘Dat was nog vreemder. Het best kan ik het omschrijven als een glazen splinter. Breed aan de ene kant en puntig aan de andere kant. Het leek op glas maar die man vertelde dat het dat niet was. Als je het in het licht draaide zag je allerlei schitterende kleuren.’

‘Hmm, zegt me niet iets. Zou je het kunnen omschrijven als een sleutel?’

‘Ik zou het niet weten. Ik zie er geen sleutel in, maar de man had het daar wel over. Hij vertelde dat het vermoeden was dat het misschien een sleutel was. Een sleutel om het boek te openen.’

‘De sleutel van leven. Het zou kunnen. Het is denk ik niet een sleutel om het boek te openen. Vertel verder, wat gebeurde er toen?’

‘Er kwam een heks en die doodde de man. Ze liet hem een paar keer te pletter slaan tegen de muur. Ons negeerde ze. Daarna stak ze de woning in brand en zijn we gevlucht. We kregen de deur naar het trappenhuis nauwelijks open en toen ik aan Nick vroeg of hij wilde helpen rende hij terug naar de brandende woonkamer.’

‘Waarom? Ben je hem achterna gegaan?’

‘Nee zeker niet. Ik wilde zo snel mogelijk weg uit het huis. Hij kwam terug en hij zei dat hij wilde kijken of de man nog leefde.’

‘Zei hij dat?’

‘Nou eigenlijk niet. Ik dacht dat hij dat wilde doen en toen ik hem dat vroeg bevestigde hij het wel.’

‘Dus hij kan ook wat anders gedaan hebben?’

‘Zeker en zoals ik er nu over denk weet ik zeker dat hij de voorwerpen heeft gepakt.’

‘Waarom weet je dat zo zeker?’

‘Omdat Nick vanaf dat moment veranderd was. En niet alleen dat, er gebeurde ook van alles.’

‘Zoals?’

‘De nacht dat hij bezoek heeft gehad van kobolden. Het moeten er velen zijn geweest. Hij had ze niet gezien maar zijn kat was behoorlijk toegetakeld. Hij moest zelfs met het arme beest naar een dierenarts.’

‘Waarom heeft hij jou niet verteld dat hij de voorwerpen had? Je bent toch zijn beste vriend?’

‘Dat weet ik ook niet maar nu ik er over nadenk geloof ik wel dat hij dat wilde. Misschien werd hij door iets tegengehouden?’

‘Het zou kunnen. Het zijn machtige voorwerpen. Volgens onze legende dan,’ zei Encen.

‘Waarom zei je net dat de problemen nog groter zijn nu bekend is dat Nick waarschijnlijk de voorwerpen heeft? Zijn ze gevaarlijk voor Nick?’

‘Nee voor Nick zijn ze niet gevaarlijk maar wel voor het verloop van de geschiedenis. De voorwerpen kunnen Nick heel machtig maken en misschien wel onoverwinnelijk. Alleen als wij de voorwerpen in ons bezit zouden hebben zouden we Nick naar ons toe kunnen lokken en verleiden voor ons partij te kiezen. Nu kunnen we slechts afwachten.’

Jesse knikte begrijpend. Vervolgens richtte Encen zich tot Aiden.

‘Aiden, je vertelde net dat je een aantal dingen aan Nick waren overgevallen. Kun je hier iets meer over vertellen?’

‘Ik vind het dom van mezelf dat het niet eerder tot me is doorgedrongen.’

‘Laat dat zitten, je kon het niet weten, vertel wat je opviel.’

‘Er woont een jongen in Hondstong die Benno heet. Ik heb hem ontmaskerd en hij blijkt een trol te zijn. Zijn hele leven valt hij Nick lastig en dat werd op het laatst alleen maar erger. Ik denk dat die trol zonder het te weten zich op een negatieve manier tot Nick aangetrokken voelt.’

‘Het is mogelijk. Trollen hebben vele natuurlijke vijanden. En wat nog meer?’

‘Nick is gebeten door een kobold. Ik weet dat Aardse mensen daar wel ziek van kunnen zijn, de meeste griep komt door beten van kobolden maar de impact die het op Nick had leek veel meer op hoe wij van Ypsarion het ervaren. Als ik niet had ingegrepen was hij er nu niet meer geweest. Ik heb de vermalen kobolden techniek toegepast.’

‘Heel goed en wat nog meer?’

De vraag van Encen werd plotseling overschreeuwd door een hard gillend geluid, alsof er een vuurpijl afgeschoten werd. Het groepje dook in elkaar en haren en kleding waaiden op toen er een heks overvloog.

‘Wat was dat?’ vroeg Jesse verschrikt.

Dhan keek het projectiel na.

‘Dat was een heks die net door de poort kwam,’ antwoordde Dhan. ‘Ze zit op een stok van hout van de hazelaarboom, ook wel heksenhout genoemd. Dat maakt contact met water waardoor de energie erg hoog wordt en enorme snelheden gehaald kunnen worden. Dit doet me wel weer beseffen dat we hier in gevaarlijk gebied zitten. We moeten opschieten en ik heb zo ook nog wat vragen, maar Encen ga jij nog even door.’

‘Ja, ik zal het proberen kort te houden. Aiden wat nog meer?’

‘Nick was aanwezig toen een weerwolf een man uit Hondstong verscheurde. De wethouder. Onlangs vertelde hij dat hij er zeker van was dat de weerwolf hem na de moord secondelang had aangestaard maar niet tot de aanval overging.’

‘Dat is zeer ongebruikelijk. Weerwolven ruimen altijd getuigen op. Merkwaardig.’

‘Wat betekent dat Encen? Wist de weerwolf wie Nick was?’

‘Ik zou het niet weten maar het brengt wel verandering in de geschiedenis met zich mee. Ik moet daarover nadenken. Als het inderdaad zo is dan kan het betekenen dat alles een vooropgezet plan is, dat de Damourristen wisten van het bestaan van Nick.’

‘Kan het er ook mee te maken hebben dat ze Zefan willen bevrijden?’ vroeg Jesse.

‘Zefan bevrijden is uitgesloten en onmogelijk. Het zal eerder een afleiding zijn voor iets anders,’ zei Dhan die zich in het gesprek mengde. ‘Encen ik heb ook nog wat vragen. Vertel iets meer over de legende en de voorwerpen en verband met de profetie want je weet dat ik daar enigszins sceptisch tegenover sta.’

‘Dat weet ik Dhan maar de geschiedenis getuigt anders. De legende is een verhaal dat stamt uit de tijd van de profetie. De profetie en de legende zijn even oud. Lang hebben we het verband niet gezien maar we zijn er langzamerhand toch in gaan geloven dat de twee met elkaar hebben te maken. In de lange teksten van de profetie komen telkens betekenissen voor die we niet konden verklaren. Totdat iemand van ons wees op de oude legende van Keyon. Verrassend genoeg bleek er een verband te bestaan en konden de ook niet verklaarbare teksten een betekenis krijgen. Sinds deze ontdekking houden we de legende als mogelijke waarheid aan.’

‘En wat houdt de legende precies in?’

‘De legende gaat over twee krachten. Wat die twee krachten precies inhouden wordt in de legende niet vermeld. De legende gaat uit van de vijf werelden die we kennen. Ypsarion, Hedon,

Mourn, Damourr en de Aarde. Het omschrijft de kennis van de zintuigen en hoe die worden gebruikt en ingezet.’

‘Ik vind het nog steeds raar met die zintuigen, waarom kunnen jullie meer dan wij hier op Aarde?’ vroeg Jesse.

‘Ik begrijp dat je dat niet helemaal kunt bevatten maar je moet het zo zien. Elke wereld heeft de beschikking over verschillende zintuigen maar die kunnen per wereld verschillen. Ook in onze wereld, in Ypsarion, zijn er verschillen. De één kan meer dan de ander. We geloven dat de mensheid op Aarde in het begin ook meerdere zintuigen hebben gehad maar dat die niet verder zijn ontwikkeld en vergeten zijn. Daarom zien de extra zintuigen die wij gebruiken er voor de mensen op Aarde als tovenarij uit.’

‘Dat kun je wel zeggen ja. Ik heb nog nooit iemand van de Aarde zien vliegen.’

‘Nou, bij ons in Ypsarion ook niet hoor. Voor vliegen heb je zintuigen nodig die op Damourr voorkomen maar niet op Aarde of Ypsarion. Er zit dus verschil in mogelijkheden en kennis per wereld.’

‘Ik vind dat wij er op Aarde maar slecht van afkomen.’

‘In jullie wereld is het gebruik van zintuigen heel beperkt.’

‘Dwaal niet af Encen,’ bromde Dhan. ‘We moeten hier weg.’

‘Sorry, nog één ding voor de duidelijkheid en dan ga ik verder met het verhaal van de legende. Als we alle verschillende zintuigen van alle werelden bij elkaar optellen komen we tot acht verschillende zintuigen. Maar er is niemand die alle acht zintuigen bezit. Een beperkt aantal van ons of uit andere werelden heeft maximaal zeven zintuigen. Dat zijn zeer machtige personen en wij noemen hen magiërs. Helaas is Zefan ook een magiër en beschikt hij over zeven zintuigen. Zefan is om het maar zo te zeggen een hele sterke tovenaar.’

‘Jullie niet?’ vroeg Jesse.

‘Nee,’ lachte Encen. ‘De meesten van ons halen dat bij lange na niet. Maar goed, verder met de legende. De legende vertelt het verhaal dat er nog twee grote krachten te verwerven zijn.’

‘Wat ik me dus niet kan voorstellen,’ onderbrak Dhan Encen. ‘Als je ziet waartoe magiërs toe in staat zijn! Over welke krachten zouden zij nog meer kunnen beschikken?’

‘Dat weten we niet. Maar het verhaal gaat over een extra kracht uit Mourn en een extra kracht uit Hedon. Beide krachten zijn volgens de legende opgeslagen in voorwerpen. Maar waar die voorwerpen zijn, vertelt het verhaal niet. Wel dat de voorwerpen zichzelf lang verborgen zullen houden maar te voorschijn komen zodra de rechthebbende eigenaar zich vertoont. Letterlijk staat er “de voorwerpen zullen zelf hun magiër vinden”’.

‘En dat is Nick,’ vroeg Jesse

‘Waarschijnlijk wel. Volgens mij komen op dit punt de profetie en de legende bij elkaar. De jongen met drakenbloed en de magiër met de voorwerpen.’

‘Maar zien jullie niet iets over het hoofd?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, heel simpel. Nick is geen magiër, hij beschikt niet over zoveel zintuigen en ik heb hem nog nooit zien toveren.’

‘Ja, daar breek ik ook mijn hoofd over. Zoals ik er nu over denk kan dat maar twee dingen betekenen: of de legende klopt niet of Nick heeft het in zich om meerdere zintuigen te ontwikkelen.’

‘Ik vind het allemaal maar zeer vaag,’ reageerde Dhan. ‘Maar ik moet wel toegeven dat het me bijzonder bevreedt dat een blauwe draak toestaat dat een mens op zijn rug klimt.’

‘Laten we dat gegeven vasthouden,’ antwoordde Encen. ‘In de geschiedenis staat de blauwe draak als gevaarlijk maar neutraal. In de vijf werelden hebben we nooit de reden of doel van het bestaan van de blauwe draak kunnen achterhalen. De profetie spreekt al van een blauwe draak voordat we van het bestaan afwisten. Geloof me, langzaam vallen de puzzelstukjes, maar helaas nog niet allemaal, op hun plaats.’

‘Zijn er meerdere blauwe draken?’ vroeg Jesse.

‘Niet dat we weten. We gaan ervan uit dat er maar één blauwe draak bestaat en die bestaat al heel lang. Maar of het altijd dezelfde geweest is weten we niet.’

‘En wat is de volgende stap want ik wil hier weg.’ Drong Dhan aan.

‘Ik denk,’ antwoordde Encen, ‘dat het voor ons heel belangrijk wordt om te achterhalen wie de vader van Nick is. Jesse weet jij daar meer over.’

‘Nauwelijks,’ zuchtte Jesse. ‘De vader van Nick was al verdwenen voordat Nick werd geboren. Dat is wat Nick me altijd vertelde.’

‘En zijn moeder, wat weet je daarover?’

‘Gewoon een aardige vrouw. Van haar heb ik ook nooit iets over de vader van Nick gehoord.’

‘Maar zij is er nog wel?’

‘Ja hoe bedoel je? Zij en Nick wonen een paar straten bij ons vandaan.’

‘Dan denk ik dat we haar een bezoekje moeten brengen. Zij kan ons hopelijk meer vertellen over de vader van Nick. Je weet waar ze woont, toch?’

‘Ja, zoals ik al zei, een paar straten bij mij vandaan maar of ze daar nog is weet ik niet. Volgens mij is iedere bewoner van Hondstong op de vlucht geslagen’.

‘Laten we gaan,’ zei Dhan. ‘Het kriebelt me, voor je het weet zijn de weerwolven hier.’

Dhan de vader van Aiden en Lierex wist op dat moment niet hoezeer hij gelijk had. Het aantal rode ogen met kwaadaardige blikken was nog meer toegenomen. Ze waren overal, rondom de hele open vlakte.

‘Waar blijft Devin trouwens, ik had gehoopt dat hij snel met versterking zou terugkeren.’

‘Ik denk niet dat ze op Ypsarion zo snel zullen reageren om versterking naar de Aarde te sturen. De Hoge Raad zal wel weer eerst moeten vergaderen.’

‘Dan gaan we zonder Devin, ik wil weg,’ zei Dhan terwijl hij opstond. De anderen volgden en op dat moment kwam het eerste paar vuurrode met bloeddorlopen ogen uit het donkere struikgewas naar voren.

‘Weerwolven!’ schreeuwde Aiden die de weerwolf het eerst zag. De anderen sprongen op. Op dat moment kwam een tiental weerwolven uit de struiken gesprongen. Het gezelschap ging in een kring staan. Jesse nam op aanwijzing van Dhan in het midden plaats. Hoewel beschermd door de anderen voelde hij zich niet op zijn gemak. De angst nam toe zodra meer weerwolven te voorschijn kropen en de voorste wolven het groepje dicht naderden. Sluipend met hun koppen dicht bij de grond en luid grommend kwamen ze aangelopen, klaar om te springen.

‘Rustig blijven,’ zei Dhan. ‘Doe alleen wat als ze springen. Richt op de buik die is het kwetsbaarst.’

Hij had het nog niet gezegd of de eerste weerwolf nam een sprong recht op Aiden af. Aiden die hierop had gerekend liet een vuurbal uit zijn handpalm komen die het beest vol in de buik trof. De kracht was zo groot dat het beest volledig uit elkaar spatte.

‘Rustig aan!’ schreeuwde Dhan. ‘Gebruik minder energie straks ben je door je krachten heen! Uitschakelen is voldoende.’ Hij was amper uitgesproken of een aantal weerwolven sprong tegelijkertijd. Iedereen schoot vuurballen af. De meesten hadden de juiste sterkte, nu ook die van Aiden. De weerwolven werden geraakt en achterovergeslagen. Sommigen vielen jankend boven op andere weerwolven. Gelukkig was een groot deel voor lang uitgeschakeld en lag kreunend en kermend op de grond te schokken. Maar ook waren er een paar die weer opstonden. Een tweede golf kwam eraan en nog meer weerwolven vielen aan. De meesten werden weer op tijd uitgeschakeld maar Semm had pech. Tegelijk sprongen twee weerwolven op hem af. Eén daarvan kon hij makkelijk raken maar voor de ander was geen

tijd. De weerwolf kwam met kracht tegen hem aan. Semm sloeg achterover tegen Jesse. Beiden tuimelden over de grond. Semm met de weerwolf bovenop hem. Hij kon nog net zijn hoofd wegdraaien op het moment dat de weerwolf hem in zijn gezicht wilde bijten. Met zijn hand probeerde hij het zware beest weg te duwen maar in plaats daarvan beet het beest in zijn hand. Jesse die vlakbij op de grond lag hoorde de botjes in de hand van Semm breken. Op zijn rug liggend schoof Jesse weg van het nare tafereel. De weerwolf deed weer een poging om Semm in zijn keel te bijten en dat zou dodelijk zijn geweest als Encen niet had ingegrepen. Een vuurbal raakte het hoofd van het beest dat ervoor zorgde dat het dood neerviel op de borst van Semm. Encen wilde Semm helpen om het dode dier van hem af te trekken maar werd onderbroken door een kreet van Dhan dat ze het niet meer zouden redden. Jesse keek vanaf de grond om zich heen en zag dat Aiden, Lieréz en Dhan de grootste moeite hadden om de weerwolven van zich af te houden. Hij zag dat Encen links van hem weer te hulp kwam en direct twee weerwolven uitschakelde.

‘Pas op! Ik maak een kring van vuur,’ schreeuwde Dhan. Meteen voegde hij de daad bij het woord en beschreef hij met zijn arm een cirkel om zich heen. Zijn handpalm was op de grond gericht en overal waar hij had gewezen schoten hoge vlammen uit de grond. Er ontstond een cirkel van vuur waarbinnen ze misschien voorlopig veilig waren. Jesse voelde de hitte van het vuur en toen hij zag dat de weerwolven hun aanvallen stopten stond hij langzaam op. Ook Semm die inmiddels onder de dode weerwolf vandaan was gekropen stond op. Aiden liet zich juist van vermoeidheid op de grond zakken.

‘Het vuur houdt ze maar even tegen. We moeten een plan bedenken hoe we hier weggomen.’ zei Dhan tegen Encen. Encen knikte en dacht na.

Door de vlammen heen zag Jesse de weerwolven ongeduldig en jankend van frustratie rond de cirkel van vuur lopen, op zoek naar een opening.

‘Misschien kunnen we,’ wilde Encen voorstellen toen aan de andere kant van de vlammen wat gaande was. Een aantal weerwolven rende van het vuur vandaan.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Dhan.

‘Ze rennen naar de poort,’ antwoordde Encen.

‘Volgens mij,’ zei Aiden die zittend door de vlammen probeerde heen te kijken, ‘is er iets of iemand door de poort gekomen en gaan de weerwolven er op af.’

‘Dan moeten we snel handelen nu ze afgeleid zijn. Laten we aan deze kant een doorgang maken die het dichtst bij het bos ligt. De vlammen geven ons dekking.’ Meteen bewoog Dhan zijn arm van boven naar beneden en doofde daarmee de vlammen over een breedte van een meter of twee.

‘Vlug erdoorheen!’

Encen hielp Aiden opstaan en duwde hem door de opening. De rest volgde onmiddellijk. Het gezelschap rende naar het bos. Aan de rand bleven ze staan en keken of ze gevolgd werden. Geen van de weerwolven had hun ontsnapping in de gaten. Ze zagen de weerwolven bij de poort in gevecht met een drietal mensen.

‘Het is Devon!’ riep Encen. ‘Hij is teruggekomen.’

‘We moeten ze helpen. Door hen zijn de weerwolven afgeleid en kunnen wij vluchten maar we kunnen niet toestaan dat ze gedood worden,’ antwoordde Dhan.

‘Ga jij met de jongeren het bos in,’ reageerde Encen. ‘Dan gaan Semm en ik Devon helpen. We vinden jullie later wel terug. Vlug wegwezen hier,’ zei hij terwijl hij met Semm al richting het gevecht liep.

‘Lopen,’ zei Dhan tegen de jongens en zijn dochter. Die lieten zich dat geen tweemaal zeggen en renden het bos in. Aiden liep

voorop met daarachter direct Jesse. Even daarna volgden Lieréz en haar vader.

‘Devon had twee mannen bij hem, zou dat de extra hulp zijn,’ vroeg Lieréz.

‘Als dat alles is dan schieten we er niet veel mee op. Om een beetje weerstand te bieden hebben we zeker honderd soldaten nodig. Maar goed, twee is beter dan helemaal niets.’

‘Welke kant op pa,’ vroeg Aiden die gestopt was.

‘Hou het noorden aan,’ antwoordde zijn vader. ‘Dan komen we bij Hondstong.’

‘Is dat wel verstandig om daarheen te gaan.’

‘Ja, ik wil weten wat er speelt, hoe de toestand daar is en we moeten weten waar die mensen naar toe gevlucht zijn.’

‘Oké dan,’ zuchtte Aiden terwijl hij zijn blik op het noorden richtte. Op dat moment waren er weer een aantal ontploffingen te horen.

De groep weerwolven had een kring gevormd om de nieuwkomers. Devon en de twee nieuwelingen verweerden zich kranig. De ene vuurbal na de andere lieten ze op de weerwolven neerkomen.

‘Kom,’ zei Encen tegen Semm, ‘We sluipen achterlangs en vallen de weerwolven van achteren aan.’ Samen renden ze gebukt achter de nog steeds brandende cirkel van vuur om achter de weerwolven te komen. Ze waren net op tijd. Één van de weerwolven viel Devon aan die even niet oplette omdat hij met een andere weerwolf in gevecht was. Encen zag het en schoot een vuurbal af. Deze raakte de weerwolf in zijn rug. Hard gejang klonk. Het was geen krachtige energie geweest en niet voldoende om de weerwolf te doden maar genoeg om de vacht van het beest in brand te zetten. Met een rug die brandde vluchtte het beest weg. Devon zag dat ze hulp hadden gekregen maar moest meteen weer zijn aandacht vestigen op een weerwolf die naar voren sprong. Encen en Semm namen

verschillende weerwolven te grazen maar het waren er veel. De weerwolven hadden inmiddels door dat ze van achteren werden aangevallen. Waarschijnlijk door de mensen die zich eerder achter een cirkel van vuur verstopt hadden. Een aantal van de weerwolven richtte hun agressie nu weer op Encen en Semm. Op hoge snelheid renden ze op hen af.

Het liep tegen de ochtend en langzaam zou de opkomende zon het nachtelijk duister verdrijven. Hoewel het nu nog donker was kon Jesse wel zien dat ze in de buurt van hun boomhut waren. Op het moment dat hij om zich heen tuurde of hij in het schemer de boomhut kon zien botste hij tegen Aiden op die was blijven staan.

‘Hé wat doe je nou?’ fluisterde hij.

‘Nou kijk daar,’ antwoordde Aiden.

Jesse keek naar de plek waar Aiden wees. Er lagen een aantal lichamen. Er bestond geen twijfel over hun toestand. Zelfs in het donker konden ze zien dat de mannen dood waren.

‘Wat is er?’ vroeg Dhan maar voor hij uitgesproken was zag hij waarvoor Aiden en Jesse waren blijven staan. Ook Lieréz zag het slagveld. Dhan bewoog zijn hand kort waardoor er een zwak licht boven de lichamen verscheen. Het licht was voldoende om te zien dat het de lichamen van een tiental mannen waren die op afschuwelijke wijze waren omgekomen. Van de meeste mannen waren de kelen doorgebeten. Ook vele andere lichaamsdelen waren zwaar verminkt.

‘Het lijken wel soldaten van ons leger,’ zei Jesse zachtjes.

‘Het zijn inderdaad soldaten van jullie Aards leger,’ antwoordde Dhan. ‘Ik ben bang dat ze een groep weerwolven zijn tegengekomen. Misschien wel dezelfde groep die nu op de open plek bij de poort is.’

‘Dan zijn die arme mensen er minder goed van afgekomen dan wij,’ zei Lieréz.

‘De verovering van Hondstong en de Aarde is goed voorbereid,’ vervolgde Dhan. ‘Het water verdrijft te mensen, de heksen zijn heer en meester in de lucht en de omgeving en de bossen worden bewaakt door weerwolven. Ik denk dat de Aardse soldaten via een omtrekkende beweging in Hondstong wilden komen. Helaas voor hen wisten ze niet wat hen te wachten stond.’

Jesse keek naar de doden en realiseerde zich dat de mensen van de Aarde totaal machteloos waren tegen deze vijand. Tussen de doden zag hij geweren liggen, kansloos tegen weerwolven en heksen. Meer dan voorheen wist hij dat de Aarde alleen gered kon worden door de mensen van Ypsarion, door zijn vrienden.

‘Loop maar door’ zei Dhan. ‘We kunnen hier niets meer doen.’

Encen zag de weerwolven komen aan sprinten en zette zich schrap. Naast hem stond Semm die het gevaar ook zag. De open plek lichtte op door alle vuurballen die werden afgeschoten. Omdat ze niet de tijd hadden om goed te richten misten een aantal vuren hun doel of konden de weerwolven ze makkelijk ontwijken. Zes weerwolven werden gedood maar niet minder dan drie weerwolven braken door en vielen Encen en Semm aan. Encen werd het eerst geraakt. Een weerwolf had vanaf een meter of vijf van zijn doel een sprong gewaagd en kwam met zijn voorpoten hard tegen de borst van Encen. Encen sloeg door de kracht achterover en viel op zijn rug met de weerwolf bovenop zich. Even was Encen de kluts kwijt maar gelukkig duurde dat niet lang en net op tijd kon hij aanval van de weerwolf op zijn keel voorkomen. Met kracht drukte hij de borst van het beest terug. De weerwolf was sterk en zwaar. Het tegenhouden was dan ook maar tijdelijk. Het beest drukte weer door en met moeite kon Encen het beest bij zijn keel weghouden. De weerwolf gromde en kwijlde van kwaadheid. De stinkende adem van het beest bereikte Encen. Door het kokhalzen, veroorzaakt

door de afschuwelijke stank uit de bek van het beest, de geur van de dood, verzwakte Encen een seconde. Hij hield het beest niet langer van zich af en langzaam kwamen de scherpe tanden dichterbij zijn eigen keel. Op nog geen twintig centimeter afstand van de keel van Encen sperde het beest nog eens extra wijd zijn bek open om de dodelijke beet toe te brengen. Slijmerig kwijl droop al op het gezicht van Encen. De weerwolf werd een secondelang afgeleid door lang en hard gebrul van één van de weerwolven. Dit hoge gejank werd gevolgd door de andere weerwolven. De weerwolf die bovenop Encen lag twijfelde. Moest hij stoppen of een laatste slachtoffer maken. Hij koos voor het laatste en wilde de keel van Encen verbrijzelen maar Encen had door de korte twijfel van het beest zijn laatste krachten gebundeld en duwde de weerwolf weer een stukje verder van zich af. Dit was voor het beest een teken dat hij er beter vandoor kon gaan. Hij stond op en liet Encen voor wat hij was. Encen bleef van vermoeidheid liggen en kwam pas weer overeind toen hij wat krachten had teruggekregen. Hij keek om zich heen en zag niet ver van hem vandaan Semm op de grond zitten met zijn linkerhand de rechterarm ondersteunend. Hij was nog steeds gewond. Verderop, vlakbij de poort stond Devon. De twee anderen lagen op de grond. Devon keek naar ze en zei wat, iets wat Encen niet kon verstaan. Hij zag Devon naar hem kijken en toen naar hem toelopen.

‘Hallo Encen, jullie waren net op tijd. We hadden het niet zonder jullie gered. We waren nauwelijks door de poort toen die beesten ons aanvielen.’

‘Waar zijn ze gebleven?’ vroeg Encen.

‘Kijk daar!’ wees Devin.

Encen keek en zag dat de zon al bijna wilde opkomen. Het oostelijk deel van de lucht toonde lichter.

‘De zon komt zo dadelijk op. Die smerige beesten kruipen weer terug in hun hol.’